

Ở nơi xa ấy, liệu rằng sẽ có nắng?

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

“Anh xin lỗi... vì đã không có cách nào nói hay hơn!”

Đã mấy ngày trôi qua rồi nhưng câu nói kết thúc buổi chia tay anh định sẵn cho nó sao cứ lảng vảng đâu đây, vô tình như một sợi dây thừng siết mạnh trái tim bé nhỏ của nó. Từ sau ngày ấy nó tự giam mình với những bài nhạc buồn, cứ khóc rồi ngủ, ngủ rồi lại khóc, cứ thế cứ thế nó từ từ, một chút một gặm nhấm nỗi đau của mình. Nhưng nó đã và sẽ không cố gắng níu kéo, chắc chắn.

Đứng trước gương, Đan Hạ khẽ thở dài và rồi đột nhiên nó mỉm cười. Ừ, chỉ ít nó đã không để bất cứ một giọt nước mắt nào rơi trước mặt con người ấy. Quét nước mắt, nó tự khích lệ mình: Đan Hạ à, lòng tự trọng của một đứa con gái đã được may bảo vệ tuyệt đối.

Ngồi sau vô lăng, Khang Kiện chột cười.

Mục tiêu trước đây của anh đã đạt được, bản tính chinh phục của anh đã thỏa mãn. Quét màu mực của người chiến thắng, anh hãnh diện viết thêm tên một đứa con gái vào danh sách của mình. Cách đây mấy ngày, anh cũng đã đặt bên cạnh cái tên ấy một dấu chấm hết.

Xuống hàng, một số thứ tự mới, một mục tiêu mới, như một con ngựa hoang, Khang Kiện lại đi tìm một cánh đồng mới. Quên đi chút mệt mỏi sau ngày làm việc, anh háo hức nghĩ tới cuộc vui ở bar tối nay.

Chiều nay, cũng như bao lần khác từ ngày nhỏ Đan Hạ đi Mỹ du học, bộ ba Xuân Chi, Thục Khuyên và Hải Băng lại tụ hội với nhau ở quán trà sữa ruột. Vẫn ba ly trà sữa vị cũ, vẫn những món ăn quen thuộc, nhưng hôm nay có cái gì đó lạ lẫm. Không còn những âm thanh rôm rả, tiếng tranh giành chí chèo hay tiếng cười khanh khách mặc dù thời gian qua cũng ít có thời gian tụ tập, biết bao nhiêu chuyện muốn kể cho nhau. Hôm nay, ba đứa cứ ngồi trầm ngâm, suy nghĩ. Dù không nói ra nhưng đứa nào cũng biết, chúng nó đang có

một mối lo chung, một suy nghĩ chung. Nhỏ Đan Hạ.

“Ê hai đứa mày, nhỏ Đan Hạ giờ đang làm gì nhỉ?” Xuân Chi phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

” Nó không ngủ thì cũng khóc, không khóc thì cũng nằm tự kỉ. Cá gì tao cũng cá” giọng Hải Bằng chắc nịch.

“ừ” “ừ”.

“Mà con khi đó, bao nhiêu đường quang không đi cứ thích chui vào bụi rậm, bao nhiêu đứa tốt thì bỏ lỡ lại đi đâm đầu vào cái thằng vớ vẩn. Thế mà mở miệng ra vẫn khẳng khẳng bản chất anh đó là người tốt. Anh anh cái quả banh. Tốt tốt cái củ cà rốt á. Bực cả mình!” Hải Bằng bức xúc.

Xuân Chi nhìn bạn cười buồn, nó biết Hải Bằng thương Đan Hạ nên mới trách thế. Chứ nó biết cả bọn chúng nó đều đã lớn đủ để hiểu chuyện tình cảm khó nói lắm, làm sao biết được đó là bụi rậm để mà tránh. Cũng như không ai đúng hay sai, có thì cũng chỉ là trao lầm tình cảm, đặt lầm niềm tin mà thôi. Nó không hùa theo Hải Bằng kêu người đó là xấu, nhưng cũng không đồng ý với cái niềm tin ngốc nghếch của nhỏ Đan Hạ. Chơi với nhau hơn chục năm, nó hiểu Đan Hạ đôi khi ngốc lắm, bị ai làm tổn thương nhỏ bạn của nó vẫn luôn tìm ra lí do nào đó để bản thân tin rằng người đó tốt. Nó không cần biết người đó tốt hay xấu nhưng bỏ mặc bạn nó trong lúc này thì nó không thích. Thật sự không thích.

Thục Khuyên này giờ không tham gia vào câu chuyện, nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nơi Đan Hạ ngày xưa vẫn hay tựa đầu vào, nhìn đoàn người qua lại phía dưới đường-một sở thích rất “lặng” của nhỏ bạn đó. Giọng nó buồn buồn: “Nỗi buồn của nhỏ Đan Hạ đã to lắm rồi, tao thương nó quá. Nó đã rất khó khăn để mở cánh cửa lòng mình mà...”

“Mà gặp phải thằng Sở họ Khanh” Hải Bằng giận dữ.

“Uhm”

“Uhm....Ừa, ủa thằng Khanh họ Sở chớ mày. Ê cái con, mày chui từ lò chuyên Văn ra đó nhen mày!” Xuân Chi nheo nheo mắt.

“Ờ hơ, tao giận quá chém lộn họ tên nó. Hehe mà tao xin chân thành đính chính lại thực tế bản cô nương tao đây chui từ lò chuyên Ăn ra”

Thục Khuyên khẽ vuốt nhẹ mái tóc, kể tội: ” Nhìn cái cách mày tranh giành đồ ăn, bỏ đói tụi tao mấy năm qua là tao biết rồi, khỏi cần đính chính cho tốn nước bọt mày”

“Á à con nhỏ này bữa này mạnh miệng nhỉ, vì đã lỡ tốn nước bọt vô ích nên tao xin mạn phép được lấy ly trà sữa vị Pê-sờ-ét giúp trắng răng, mát miệng này của mày uống bù lại”. Vừa nói Hải Bằng vừa kéo ly trà sữa về phía mình, nhanh như chớp hút lấy hút để.

“Ê con quỉ trả tao mày...”

“Ê Bằng Bằng cho tao hút ké với mày...”

Ba đứa con gái lại chí chöhe 1 góc như thuở nào....

Đã mấy tuần trôi qua rồi, Đan Hạ mới lấy hết dũng cảm mở lại những trang nhật kí của mình. Nó sợ nó sẽ lại đau nhưng người ta đã nói không đau vì quá đau đấy thôi. Đan Hạ muốn thử. Nó muốn đổi mặt.

Ngày...tháng...năm

Hôm nay anh ngỏ lời với mình. Cảm giác gì đây nhỉ, bức tường thành mình xây dựng bấy lâu nay bỗng lung lay. Đan Hạ ơi, mày làm sao thế này?

Ngày...tháng...năm

Quyết định nhận lời anh. Mình thật sự không biết sẽ là quyết định đúng hay sai. Anh và em, 2 đứa có quá nhiều điểm khác nhau. Con đường phía trước sao mập mờ quá.

Anh bảo anh tin rồi chúng mình sẽ vượt qua được. Được phải không anh???

Con tim ơi, lí trí ơi cho mình câu trả lời với.

Sending... Anh à, em quyết định thử. Em tin anh.

Từng trang, từng trang, là niềm vui, là xúc động, là những giận hờn vu vơ, là thương, là nhớ, là chờ, là mong, là bất ngờ, là lo lắng, là những nụ cười, là giọt nước mắt,... Là kỉ niệm xưa dâng lên, cay nồng nơi khóe mắt... Các cung bậc cảm xúc của một thời cứ thế cứ thế, chầm chậm trở về qua từng dòng chữ.

Ngày...tháng...năm

The end.

“Đan Hạ à, sẽ chỉ khóc lần này nữa thôi nhé” Nó tự bảo lòng mình.

“Anh, nghe nói anh quen con nhỏ ĐH hả?”

Khang Kiện chột giật mình. Cái tên này anh đã sớm quên. Nhưng tại sao cô gái này biết được.

“Anh đừng có mà giấu nhé, có người iu mà giấu à nhen?”. Cô gái tiếp tục tấn công, cô đủ khôn ngoan để hiểu con trai chỉ cần một chút mách khéo cô sẽ có được câu trả lời cô cần.

“Em đừng có chọc anh. Làm gì có. Anh độc thân vui tính mà em. Mà hôm nay em đẹp quá!”

“Hồng dám đâu...anh đừng có mà đánh trống lảng”

“Uhm, thật ra thì con nhỏ đó có theo anh, thấy tội nghiệp nên cũng thử quen một thời gian nhưng anh đá nó rồi. Em đừng bận tâm tới chuyện đó nhé. Anh chỉ thích những người...như em thôi!”

Cô vui thầm nhưng với bản tính ích kỉ và tò mò của con gái, cô vẫn muốn biết về người con gái kia, giọng cô nũng nịu: “Anh kể em nghe đi...đi...đi mà anh. Đừng nói anh ko dám kể nhé. Thế thì nghi lắm...”

“Là vậy....”

Người phục vụ bàn nhìn quanh rồi dừng mắt ở một đôi tình nhân ngồi gần đó. Họ đều có gương mặt thanh tú, chàng trai đang kể chuyện câu chuyện gì đấy cho cô gái, chốc chốc họ lại cười thích thú. Anh chỉ loáng thoáng nghe “Đan

Hạ.... Đan Hạ là chuyện cười gì thế nhỉ?”

Ánh mắt mọi người nhìn mình hôm nay sao lạ quá. Đảo mắt nhìn lại từ đầu đến chân, gương mặt lun được nó ngụy trang bằng một nụ cười, quần áo cũng đang hoành như ai, Đan Hạ chột lo, một nỗi lo không lí do. Là vì sao nhỉ?

“Ê tụi mày có biết Đan Hạ ko,nhìn vậy mà lẻo đẻo theo ông Khang Kiện bên Uni of S rồi bị đá cho đó...”

“Cũng tội nghiệp nó ghê hơ”

“Nghe chuyện gì chưa, cái Đan Hạ học bên ngành Y trường mình...”

“Con nhỏ ĐH đó cũng ghê lắm, ông KK nói nó lợi dụng ông nên bị ông đá cho đó...”

“Chuyện ĐH thiệt ko, mày nghe ai nói? - Chính miệng KK kể đó”

...

Đan Hạ điếng người. Trong thời gian quen anh, nó vẫn chưa công khai. Quen rồi chia tay mà không hề ai biết. Nó là người được tỏ tình nay thành kẻ lẻo đẻo bám đuôi van xin tình cảm của người khác. Nó nhớ lại dù trong lúc quen nhau, đến đi ăn cùng nhau bữa trước anh trả thì bữa sau nó trả, không thì nó cũng sẽ chuyển tiền cho anh, lợi dụng? lợi dụng? lợi dụng???

“Hi chị,...chị là Đan Hạ à”

“Đan Hạ à, em có ổn không?”

“Hình như dạo này em có chuyện gì à Đan Hạ? Có cần tâm sự gì không?”

“Ra em là Đan Hạ à...ra thế”

...

Đan Hạ cười. Cười chính bản thân nó. Rốt cuộc thì niềm tin, lòng tự trọng của một người con gái của nó cũng bị người ta tàn nhẫn dẫm bẹp lên. Nó ghét, ghét lắm những ánh mắt thương hại. Nó sợ, sợ lắm những cái nhìn soi

mới.

(Một người buông tay, một người ngã... Rủ thêm người khác đạp rồi đi !)

Đang thả hồn vào bộ phim tình cảm Hàn quốc, bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên, Xuân Chi uể oải với tay lấy cái điện thoại, giọng lười biếng: “Alô”

“Chi ơi, tao khổ quá, tao biết sống tiếp thế nào đây....”

Đầu giây bên kia tiếng nhỏ Đan Hạ khóc nức lên từng hồi.

“Hạ Hạ, bình tĩnh, có gì nói tao nghe. À mà thôi, trước hết khóc được thì cứ khóc đi mày”

...

Cứ thế Xuân Chi ngồi nghe nhỏ bạn mình nức lên từng hồi, trái tim nó dường như bị ai bóp nghẹt. Nó thương bạn nó. Nó giận mình bất lực. Nó chỉ ước gì ngay lúc này đây nó có thể dùng đôi bàn tay này lau nước mắt cho bạn, dùng bờ vai nhỏ bé này làm chỗ dựa cho Đan Hạ.

Nghe điện thoại triệu tập khẩn cấp của Xuân Chi ban chiều, tối đó Thực Khuyên và Hải Băng phi ngay tới quán. Giọng Xuân Chi đều đều tường thuật lại câu chuyện mà nhỏ Đan Hạ thút thít tâm sự với nó lúc nãy.

” Mie, thẳng mất dạyyyyyyy !” Hải Băng đập bàn giận dữ

Thực Khuyên nhắc bạn: ” Băng Băng bình tĩnh mày, mọi người đang nhìn kìa!”

” Kệ chúng nó. Tao tức lắm, tao chịu không nổi. Phải gặp tao, tao sẽ đi xé xác thẳng mất dạy đó ra rồi muốn ra sao thì ra”

Xuân Chi hòa theo: “Băng Băng nói đúng. Thằng đó mất dạy quá. Hành xử không đáng mặt đàn ông, chia tay rồi đem người cũ ra làm trò đùa cho người mới. Đã thế lại còn bịa chuyện, ăn không nói có. Thứ nó phải đem chặt tay, chặt chân, moi gan, móc mắt nó ra mới hả dạ mình”

“Vô quýt dày có móng tay nhọn. Tao mong nó gặp một con nào đó ghê gớm,

thời buổi này đánh ghen không ác thì thôi. Chỉ một chút axit thôi là cái mặt nó đi tong, nó sẽ hết đường lằng nhằng, mất nết.” Thục Khuyên nói một lèo. Trong nhóm nó vốn dĩ là đứa hiền hòa nhất nhưng giờ đây trong lòng nó đang sôi sục một ngọn lửa giận dữ.

...

Ba đứa mỗi đứa một lời, ngồi chửi, ngồi mắng, vẽ ra những hình phạt mà bọn nó cho là thích đáng mà con người có tên Khang Kiện đáng phải nhận. Đứa nào cũng biết chúng nó chỉ giỏi mạnh mẽ vậ thôi, nhưng tưởng tượng ra viễn cảnh đó, lòng mỗi đứa lại cảm thấy hả hê lắm. Ông Trời ơi, làm ơn, làm ơn hãy trừng phạt nó!

“Vớ lại thằng này, sinh nhật nó bọn mày biết phải tặng nó cái gì ko? Phải tặng nó cái váy cho nó mặc thì mới đúng!”. Xuân Chi kết thúc buổi chửi tập thể của bọn nó.

Cuộc sống vẫn cứ thế tiếp tục, cũng như Xuân đi Hạ sẽ tới, Thu về Đông sẽ sang, Trái Đất vẫn quay quanh Mặt Trời và mỗi con người lại tiếp tục cuộc hành trình của mình.

“Chào em anh tên là KK...”

“T ời, anh muốn đi chơi riêng với em được không?”

“P ời e ngày càng đẹp ra đó :p”

“Hôm nay anh mới viết thư tình,anh gửi cho Th đọc nhé”

.

Ngày...tháng...năm

Hạnh phúc không anh? Khi hạnh phúc ấy là do chà đạp lên tôi mà có!

Ngày chia tay tôi đã thực lòng chúc anh hạnh phúc. Giờ tôi xin phép được rút lại. Anh - không xứng đáng với hai chữ Hạnh Phúc!!!

Gấp cuốn sổ nhật kí lại, mở tung cánh cửa sổ phòng, một cơn gió thoảng qua

khiến Đan Hạ khẽ rùng mình. Vuốt nhẹ mái tóc, nó khẽ nói: Tạm biệt!

Hướng mắt nhìn về phía chân trời, Đan Hạ tự hỏi Ở nơi xa ấy, liệu rằng sẽ có nắng?!?